Tabernacului

Studiul 13, Trimestrul 3, 20-26 Septembrie, 2025

Sabat după-amiază, 20 Septembrie

De memorat:

Atunci, norul a acoperit cortul întâlnirii şi slava Domnului a umplut cortul.38 Norul Domnului era deasupra cortului ziua, iar noaptea era un foc înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor.— Exod 40:34, 38

Sanctuarul din ceruri, în care slujește Hristos în favoarea noastră, este marele original, a cărui copie era sanctuarul construit de Moise. Dumnezeu a pus Duhul Său peste clăditorii sanctuarului pământesc. Îndemânarea artistică, manifestată în construirea lui, era o dovadă a înțelepciunii divine. Pereții aveau aspectul aurului masiv, reflectând în toate părțile lumina celor șapte candele ale candelabrului de aur. Masa cu pâinile pentru punerea înainte și altarul tămâierii străluceau ca aurul aprins. Covoarele mari, care formau tavanul, brodate cu figuri de îngeri în albastru, purpuriu și cărămiziu, se adăugau la frumusețea scenei. Iar dincolo de perdeaua a doua se afla sfânta Șechină, manifestarea vizibilă a slavei lui Dumnezeu, înaintea căreia nimeni, în afară de marele preot, nu putea să intre și să trăiască. TV 414.1

Splendoarea neasemuită a sanctuarului pământesc reflecta, pentru viziunea omenească, slava acelui Templu ceresc, unde Hristos, înaintemergătorul nostru, slujește pentru noi înaintea tronului lui Dumnezeu. Locul locașului Regelui regilor, în care mii de mii Îi slujesc și de zece mii de ori zece mii stau înaintea Lui (Daniel 7, 10); templul acela plin de slava tronului celui veșnic, unde serafimii, păzitorii strălucitori ai lui, își acoperă fețele în adorare, își putea găsi, în cea mai măreață clădire înălțată vreodată de mâini omenești, doar o slabă reflectare a slavei și a imensității lui. Cu toate acestea, sanctuarul pământesc și slujbele ce se țineau acolo au dat învățături importante cu privire la Sanctuarul ceresc și la marea lucrare ce se face acolo pentru răscumpărarea omului. TV 414.2

Locurile sfinte ale Sanctuarului din ceruri erau reprezentate prin cele două despărțituri ale sanctuarului de pe pământ. Când apostolului Ioan i-a fost arătată în vedenie o priveliște a Templului lui Dumnezeu din ceruri, el a văzut acolo „șapte sfeșnice de foc arzând înaintea tronului”. (Apocalipsa 4, 5.) A văzut un înger „având o cădelniță de aur; și i s-a dat tămâie multă ca să o aducă împreună cu rugăciunile sfinților pe altarul de aur care este înaintea scaunului de domnie”. (Apocalipsa 8, 3.) Aici profetului i s-a îngăduit să vadă prima despărțitură a Sanctuarului din ceruri; și acolo a văzut „cele șapte candele de foc” și „altarul de aur”, reprezentate prin sfeșnicul de aur și prin altarul tămâierii din sanctuarul de pe pământ. Iarăși, „Templul lui Dumnezeu a fost deschis” (Apocalipsa 11, 19) și a privit dincolo de perdeaua dinăuntru în Sfânta Sfintelor. Acolo a văzut „chivotul legământului Său”, reprezentat prin lada sfântă, construită de Moise pentru a pune acolo Legea lui Dumnezeu. TV 414.3

Duminică, 21 Septembrie

Sabatul Domnului

Ce adevăr i-a fost repetat poporului, în Exodul 35:1-3, în contextul construirii sanctuarului?

Domnul a poruncit așa: Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămânea!" Ei au făcut așa și au constatat că mana a rămas neschimbată. „Moise a zis: «Mâncați-o azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile: dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi»". (Exod 16, 25-26.) PP 295.3

Dumnezeu cere ca ziua Sa cea sfântă să fie păzită cu sfințenie astăzi, așa cum era în timpul poporului Israel. Porunca dată poporului evreu ar trebui să fie privită de către toți creștinii ca o poruncă a lui Iehova adresată lor. Ziua dinaintea Sabatului ar trebui să fie o zi de pregătire, în care totul trebuie să fie gata pentru orele ei sfinte. În nici un caz n-ar trebui să se îngăduie ca treburile noastre să fie puse mai presus de acest timp sfânt. Dumnezeu a poruncit ca cei bolnavi și suferinzi să fie îngrijiți; munca cerută pentru a-i face să se simtă mai bine este o lucrare a milei, și aceasta nu constituie o violare a Sabatului; dar orice lucrare nenecesară trebuie să fie evitată. Mulți lasă până la începutul Sabatului lucruri mici care trebuie făcute în ziua de pregătire. Aceasta n-ar trebui să se întâmple. Lucrarea ce este neglijată până la începutul Sabatului ar trebui să rămână nefăcută până ce acesta a trecut. Acest mod de a lucra poate să ajute memoria celor neglijenți și să-i facă atenți să-și facă lucrările în cele șase zile de lucru. PP 296.1

Determinându-l pe om să calce cea de-a doua poruncă, Satana a urmărit să degradeze concepțiile lui cu privire la Ființa divină. Dând la o parte porunca a patra, el avea să-l facă să-L uite cu totul pe Dumnezeu. Cerința lui Dumnezeu, dreptul Lui la respect și închinare, mai presus de toți zeii păgâni, se bazează pe faptul că El este Creator și că toate celelalte ființe Îi datorează Lui existența... Sabatul, ca monument de aducere aminte a puterii creatoare a lui Dumnezeu, arată spre El ca Făcător al cerului și al pământului. De aceea, el este un martor permanent al existenței Sale și un amintitor al măreției Lui, al înțelepciunii și al iubirii Lui. Dacă Sabatul ar fi fost întotdeauna păstrat cu sfințenie, n-ar fi existat niciodată nici un necredincios sau idolatru. PP 336.1

Instituția Sabatului, care își are originea în Eden, este la fel de veche ca și lumea. El a fost păzit de toți patriarhii, de la creațiune încoace. În timpul robiei din Egipt, izraeliții au fost forțați de supraveghetorii lor să calce Sabatul și, în mare măsură, au pierdut conștiența sfințeniei lui. Când Legea a fost proclamată pe Sinai, primele cuvinte ale poruncii a patra au fost: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, arătând că Sabatul nu a fost instituit atunci, ci suntem îndrumați înapoi, la originea lui, la creațiune. Pentru a-L șterge pe Dumnezeu din mintea oamenilor, Satana tinde să nimicească acest mare monument de aducere aminte. Dacă oamenii ajung să-L uite pe Creatorul lor, atunci nu vor mai face nici un efort pentru a rezista puterii răului și Satana este sigur de prada sa. PP 336.2

Luni 22 Septembrie

Darurile și Duhul

Ce lecții importante pentru zilele noastre găsim în Exodul 35:4 – 36:7?

Pentru construirea sanctuarului erau necesare pregătiri mari și costisitoare; se cerea o mare cantitate din cel mai prețios și scump metal; cu toate acestea, Dumnezeu a acceptat numai daruri de bunăvoie. „Să-l primiți pentru Mine (darul) de la orice om care-l va da cu tragere de inimă”, a fost porunca divină repetată de Moise adunării poporului. Consacrarea deplină lui Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele cerințe în lucrarea de pregătire a unui locaș pentru Cel Prea Înalt. PP 343.3

Tot poporul a răspuns cu tragere de inimă. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte. Au venit îndată bărbații și femeile, toți cei cu tragere de inimă și au adus belciuge de nas, inele, cercei, brățări, salbe și tot felul de lucruri de aur; fiecare a adus prinosul de aur pe care-l închinase Domnului.” PP 344.1

„Toți cei ce aveau stofe (materii) vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu, in subțire și păr de capră, piei de berbeci vopsite în roș, și piei de vițel de mare, le-au adus.” „Toți cei ce puteau aduce prin ridicare un prinos de argint și de aramă, au adus prinosul Domnului. Toți cei ce aveau lemn de salcâm, bun pentru lucrările rânduite pentru slujbă, l-au adus”. PP 344.2

„Toate femeile iscusite au tors cu mâinile lor și au adus lucrul lor, și anume: tort vopsit în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și in subțire.” „Toate femeile cu tragere de inimă și iscusite au tors păr de capră.” „Fruntașii poporului au adus pietre de onix și alte pietre pentru efod și pieptar, mirodenii și untdelemn pentru sfeșnic, pentru untdelemnul ungerii și pentru tămâia mirositoare”. (Exod 35, 21-28.) PP 344.3

În timp ce ridicarea sanctuarului era în curs, poporul — tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii continuau să-și aducă darurile, până când cei care aveau răspunderea lucrării au constatat că au destul, chiar mai mult decât puteau folosi. Și Moise a pus să se vestească prin toată tabăra: „Nimeni, fie bărbat, fie femeie, să nu mai aducă daruri pentru sfântul locaș. Au oprit astfel pe popor să mai aducă daruri”. (Exod 36, 6.) Cârtirile izraeliților și pedepsele lui Dumnezeu datorate păcatelor lor au fost raportate ca o avertizare pentru generațiile următoare. Iar devotamentul și râvna lor, cum și dărnicia lor, sunt un exemplu vrednic de urmat. Toți cei care iubesc serviciul divin de închinare și de adorare a lui Dumnezeu și care prețuiesc binecuvântările prezenței Sale sfinte vor da pe față același spirit de sacrificiu în pregătirea locașului în care El să Se poată întâlni cu ei. Ei vor dori să-I aducă Domnului un dar din tot ce au mai bun. O casă construită pentru Dumnezeu nu trebuie să fie lăsată împovărată de datorii, căci El este dezonorat prin aceasta. Ar trebui să se dea cu dărnicie o sumă îndestulătoare pentru realizarea lucrării, așa încât lucrătorii să poată spune așa cum au spus constructorii sanctuarului: „Nu mai aduceți daruri”. PP 344.4

Marți 23 Septembrie

Tabernacului este construit

De ce crezi că au fost date instrucțiuni atât de explicite în Exodul 36:8 – 39:31? Ce ne învață acest lucru despre cum Îi pasă lui Dumnezeu de fiecare detaliu?

„Să-Mi faceți un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25, 8) a fost îndrumarea dată lui Moise când fusese pe munte cu Dumnezeu. Izraeliții călătoreau prin pustie, iar cortul a fost în așa fel construit, încât să poată fi purtat din loc în loc; cu toate acestea, era o construcție de o deosebită măreție. Pereții erau din scânduri drepte, acoperite cu aur și puse în suporți de argint, iar acoperișul era făcut dintr-o serie de învelitori, sau cortine, cele din exterior din piei, iar cele din interior, din țesături fine, brodate frumos cu heruvimi. În afară de curtea exterioară, care cuprindea altarul arderilor de tot, tabernacolul era format din două despărțituri, numite Sfânta și Sfânta Sfintelor, separate printr-o perdea sau acoperitoare bogată și frumoasă, o perdea asemănătoare închidea și intrarea în prima despărțitură. TV 411.2

În Sfânta se găsea candelabrul așezat spre miazăzi, cu cele șapte candele care luminau sanctuarul atât ziua, cât și noaptea; la miazănoapte era masa cu pâinile prezenței, iar înaintea perdelei care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor era altarul tămâierii, din aur, de pe care norul de tămâie împreună cu rugăciunile lui Israel se înălțau zilnic înaintea lui Dumnezeu. TV 412.1

În Sfânta Sfintelor se găsea chivotul, o ladă din lemn prețios, acoperit cu aur, având în ea cele două table de piatră pe care Dumnezeu scrisese Legea Celor Zece Porunci. Pe chivot, ca un capac pentru lada cea sfântă, era tronul harului, o piesă minunat lucrată, pe care se aflau heruvimi, câte unul la fiecare capăt, totul fiind lucrat din aur masiv. În această despărțitură se manifesta prezența divină prin norul de slavă dintre heruvimi. TV 412.2

Serviciul din sanctuarul pământesc se făcea în cele două despărțituri: preoții slujeau zilnic în Locul sfânt, în timp ce, o dată pe an, marele preot îndeplinea o lucrare deosebită de ispășire în Locul preasfânt, pentru curățirea sanctuarului. Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. Animalul era apoi înjunghiat. Apostolul spune: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”. „Viața trupului este în sânge”. (Leviticul 17, 11.) Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. Sângele, reprezentând viața păcătosului pierdută în fărădelege, a cărui vinovăție o purta victima, era dus de preot în Locul sfânt și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul în care se găsea legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, prin sânge, păcatul era transmis în simbol asupra sanctuarului. În unele cazuri, sângele nu era dus în Locul sfânt; dar carnea era atunci mâncată de preot, așa cum îi instruise Moise pe fiii lui Aaron, zicând: „Dumnezeu v-a dat să purtați nelegiuirea adunării”. (Leviticul 10, 17.) Ambele ceremonii simbolizau deopotrivă trecerea păcatului de la păcătos asupra sanctuarului. TV 418.1

Aceasta era lucrarea care avea loc zi de zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel erau în felul acesta trecute asupra sanctuarului și devenea necesară o lucrare deosebită pentru îndepărtarea lor. Dumnezeu a poruncit să se facă o ispășire pentru fiecare dintre despărțiturile sfinte: „Astfel să facă ispășire pentru sfântul locaș, pentru necurățiile copiilor lui Israel și pentru toate călcările de lege, prin care au păcătuit ei. Să facă la fel pentru cortul întâlnirii, care este cu ei în mijlocul necurățiilor lor”. O ispășire era făcută și pentru altar, ca „să-l curețe și să-l sfințească de necurățiile copiilor lui Israel”. (Leviticul 16, 16.19.) TV 418.2

O dată pe an, în marea Zi de Ispășire, preotul intra în Locul preasfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea îndeplinită acolo completa ciclul anual al slujbelor. În Ziua Ispășirii, erau aduși doi țapi la ușa cortului și se arunca sorțul pentru ei, „unul pentru Domnul și altul pentru țapul de trimis”. (Versetul 8.) Țapul pe care cădea sorțul pentru Domnul urma să fie înjunghiat ca jertfă pentru păcat în favoarea poporului. Și preotul urma să ducă sângele lui dincolo de perdea și să-l stropească pe tronul milei și în fața lui. Sângele urma să fie stropit și pe altarul tămâierii, care se găsea în fața perdelei. TV 419.1

„Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului cel viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pământ pustiit; în pustie să-i dea drumul”. (Versetele 21.22.) Țapul de trimis nu se mai întorcea în tabăra lui Israel, iar bărbatului care-l ducea i se cerea să se spele și să-și spele și hainele cu apă înainte de a se întoarce în tabără. TV 419.2

Miercuri 24 Septembrie

Prezența lui Dumnezeu în cort

Studiază Exodul 40:1-38. Cum și-au dat seama israeliții de prezența lui Dumnezeu?

A fost nevoie de aproape jumătate de an pentru construirea tabernacolului, a sfântului locaș. Când a fost terminat, Moise a cercetat toată lucrarea constructorilor, comparând-o cu modelul ce îi fusese arătat pe munte și cu dispozițiile pe care le primise din partea lui Dumnezeu. „Moise a cercetat toate lucrările; și iată, le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat”. (Exod 39, 43.) Cu un viu interes, mulțimile lui Israel s-au adunat împrejur ca să privească construcția cea sfântă. În timp ce contemplau scena cu o satisfacție plină de respect, stâlpul de nor plutea deasupra sanctuarului și, coborând, l-a învăluit. „Și slava Domnului umplea cortul”. (Exod 40, 34.) Avea loc o descoperire a măririi divine și, pentru un timp, nici chiar Moise nu a putut intra. Cu o profundă emoție, poporul privea semnul ce arăta că lucrarea mâinilor lor a fost primită. N-a avut loc o demonstrare zgomotoasă a bucuriei. O teamă sfântă îi stăpânea pe toți. Dar bucuria inimilor lor se revărsa în lacrimi de bucurie și, în taină, ei șopteau cuvinte solemne de mulțumire pentru că Dumnezeu a binevoit să locuiască cu ei. PP 349.3

Moise a făcut sanctuarul pământesc „după chipul pe care-l văzuse”. Pavel declară că, atunci când au fost gata, „cortul și toate vasele pentru slujbă” erau „chipurile lucrurilor care sunt în ceruri”. (Faptele Apostolilor 7, 44; Evrei 9, 21-23.) Iar Ioan spune că a văzut Sanctuarul din ceruri. Sanctuarul acela în care Isus slujește pentru noi este marele original, după care sanctuarul ridicat de Moise era numai o copie. PP 357.1

Templul ceresc — locașul Împăratului împăraților, în care „mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” (Daniel 7, 10), acel templu plin de slava tronului cel veșnic, unde serafimii, strălucitorii lui păzitori, își acoperă fața în adorare — nu poate fi reprezentat în toată vastitatea și slava lui de nici o construcție pământească. Cu toate acestea, adevărurile importante cu privire la Sanctuarul ceresc și cu privire la lucrarea cea mare ce se săvârșește acolo pentru mântuirea omului trebuia să fie făcute cunoscute, învățate, prin sanctuarul pământesc și slujbele lui. PP 357.2

Joi 25 Septembrie

Isus a locuit în mijlocul oamenilor

Cum este comparată întruparea lui Hristos cu cortul, în Ioan 1:14?

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25, 8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot așa Hristos și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, ca El să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu caracterul și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1, 14.) HLL 23.3

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe „Dumnezeu cu noi”. HLL 24.1

Ce ni se prezintă în Apocalipsa 21:1-3?

Am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră, și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru mirele ei. Și am auzit un glas puternic din cer care zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor; moartea nu va mai fi, nici plânsul, nici strigătul, nici durerea nu vor mai fi, pentru că lucrurile dintâi au trecut.»”

Aceasta este compania în care dorim să fim. Să arătăm acest lucru prin faptele noastre și să îndepărtăm din inimă tot ce-L poate ține pe Isus la distanță. Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic este gata să coboare din cer, iar întreg pământul va fi luminat de slava lui. Suntem pregătiți să luăm parte la lucrarea glorioasă a îngerului al treilea? Sunt vasele noastre pregătite să primească roua cerească? Avem păcat și necurăție în inimă? Dacă da, să curățim templul sufletului și să ne pregătim pentru ploile binecuvântate ale ploii târzii. Înviorea care vine din prezența Domnului nu va veni niciodată într-o inimă plină de necurăție. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să murim față de sine, ca Hristos, nădejdea slavei, să fie format în noi! Am nevoie de Duhul lui Dumnezeu în inima mea. Nu pot merge mai departe să fac lucrarea mare a lui Dumnezeu dacă Duhul Sfânt nu odihnește asupra sufletului meu. „Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule.” Ziua judecății este asupra noastră. O, de-am putea spăla hainele caracterului nostru și să le facem albe în sângele Mielului! RH April 21, 1891, par. 11

Vineri, 26 Septembrie

Alte gânduri

În ziua cea mare a răsplătirii finale, morții vor fi „judecați după faptele lor, după cele scrise în cărți”. (Apocalipsa 20, 12.) Apoi, în virtutea sângelui ispășitor al Domnului Hristos, păcatele tuturor celor cu adevărat pocăiți vor fi șterse din cărțile cerului. În felul acesta, Sanctuarul va fi eliberat sau curățat de păcatele înscrise acolo. În simbol, această mare lucrare de ispășire sau ștergere a păcatelor era reprezentată prin serviciile din Ziua Ispășirii — curățirea sanctuarului pământesc, care era adusă la îndeplinire prin îndepărtarea, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, a păcatelor prin care fusese mânjit. PP 357.6

După cum, în ispășirea finală, păcatele celor cu adevărat pocăiți vor fi șterse din cărțile cerului pentru ca să nu mai fie niciodată amintite și să nu mai vină în minte, tot astfel, în simbol, ele erau duse în pustie, îndepărtate pentru totdeauna de la adunare. PP 358.1

Întrucât Satana este originea păcatului, instigatorul la făptuirea tuturor păcatelor care au adus moartea Fiului lui Dumnezeu, dreptatea cere ca el să sufere pedeapsa finală. Lucrarea Domnului Hristos pentru mântuirea oamenilor și curățirea Universului de păcat va fi încheiată prin îndepărtarea păcatului din Sanctuarul ceresc și așezarea acestor păcate asupra lui Satana, care va suporta pedeapsa finală. Tot astfel și în serviciul preînchipuitor, șirul anual al serviciilor se încheia cu lucrarea de curățire a sanctuarului și mărturisirea sau punerea păcatelor pe capul țapului de trimis. PP 358.2

În felul acesta, prin slujbele de la cortul întâlnirii și de la templul care i-a luat locul mai târziu, poporul era învățat zilnic marile adevăruri referitoare la moartea și slujirea Domnului Hristos, iar o dată pe an mintea tuturor era îndreptată spre evenimentele de încheiere a marii controverse dintre Hristos și Satana — curățirea finală a Universului de păcat și păcătoși. PP 358.3

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org